

## [Buhl.]

en vis Jævnføring, for saa vidt angaar de Kommuner, der har en lignende Karakter som Kommunerne herinde.

Jeg skal endvidere notere, at man ved at lovfæste de saakaldte Ligningsskalaer faar Lejlighed til at fastlægge nærmere, vejledende Regler for Formue- og Lejligheds-ligningen; det vil utvivlsomt virke i Retning af en ensartet Beskatning.

Man vil ved disse forskellige Bestemmelser kunne opnaa en bedre Ligning af Opholdsskatten, men det kommunale Skatte-tryk afhænger jo ikke alene af Ligningen, men ogsaa af, hvordan Skatten betales. Ogsaa paa det Punkt er der i Lovforslaget optaget vigtige Bestemmelser. I Øjeblikket kan man kun foretage Lønindeholdelse af ikke betalt Skat over for ugifte Skatteydere. Ved dette Lovforslag aabnes der Adgang til ogsaa at foretage Lønindeholdelse over for gifte, dog saaledes, at Indeholdelsen kun bliver  $\frac{1}{6}$  af Lønnen pr. Gang mod  $\frac{1}{3}$  for ugifte. Jeg tror, at en saadan Bestemmelse vil være til Gavn for alle Parter. Man har allerede nu paa forskellig Maade Midler til at indkassere Skat hos Arbejdsgiverne. Mange Gange anvendes disse Bestemmelser maaske endda noget strengere, end Lovforslaget her aabner Adgang til. Det hele bliver nu sat i System, og jeg tror, at Arbejdsgiverne i Virkeligheden vil være interesserede i at faa det sat i System paa denne Maade. Jeg mener, som sagt, at det er en Ordning, som alle Parter kan være tjent med.

Desuden er der i Lovforslaget optaget en Bestemmelse om, at man i visse Tilfælde over for Skatteydere, der mangler Viljen til at betale Skat, altsaa, om jeg saa maa sige, rene Skattenægttere, kan spærre for Forsyningen af Gas og Elektricitet. Der er fra visse Sider fremkommet nogen Kritik af denne Bestemmelse, saaledes som den er formuleret. Det forekommer mig imidlertid, at den ikke indeholder nogen Fare for Misbrug. Det er udtrykkeligt fastslaet, at en saadan Udelukkelse fra Forsyningen med Gas og Elektricitet ikke maa finde Sted, naar Familiens Helbredstilstand gør det uforsvarligt. Paa den anden Side er der en Klasse af Skatteydere, som man sikkert kender i alle Kommuner, og som jeg i alt Fald for mit Vedkommende har haft Lejlighed til at gøre et ret rigeligt Bekendtskab med, Folk, som ikke er til at faa Skat fra, og over for hvem Lønindeholdelsesreglerne ikke kan virke. Det er Folk, som lever højt, men lever paa Kredit. De handlende i Kvarteret kender dem.

Naar de har taget, hvad der er at hente i et Kvarter, flytter de til et andet. Deres Møbler har de paa Afbetaling, der er ikke noget at gøre Udlæg i. Skatten betaler de ikke. Den Slags Mennesker vil ikke komme i nogen personlig Fortræd, fordi man stopper for Forsyningen af Gas og Elektricitet, de har Raad til at købe en Petroleumslampe og et Primusapparat. Det bliver knap saa flot, og det kan blive lidt generende, naar der kommer Gæster i Besøg, at man maa sidde ved Lampe og, om jeg saa maa sige, maa gaa til Biddet og erkende, at man er Skatterestant. Jeg tror, det over for den Type af Skatteydere vil være et virksomt Middel; det er en Type af Skatteydere, over for hvilke man egentlig ikke har andre Midler, eller hvor det i hvert Tilfælde vil være meget vanskeligt at bringe andre Midler i Anvendelse, og det er jo dog, naar alt kommer til alt, urimeligt, at de Skatteydere, som betaler deres Skat, ikke alene skal betale for sig selv, men ogsaa for dem, der skulker sig fra det.

Hvad Erhvervsskatten angaar, foreslaas et nyt System, hvorved man paa en naturlig Maade faar denne Beskatning indpasset i hele det øvrige Skattesystem. Erhvervsskatten har alle Dage været den kommunale Beskatnings Smertensbarn, og det er let nok at se, hvad det er, der er i Vejen. Den Grundskade, som denne Beskatning altid har lidt under, er den, at man paa tværs af hele det Skattesystem, man i øvrigt har i vore Dage, og som er anerkendt fra alle Sider, beskatter ikke efter Skatteevne, men med en ganske ensartet Procent. Om en Mand i sin Erhvervskommune tjener 3 000 Kr. eller 300 000 Kr., det gør ingen Forskel med Hensyn til Skattestrykket. Det er i og for sig forstaaeligt, at man i 1903, da vi fik den store Skattereform, ikke trængte til Bunds i dette Problem, idet Forholdet hverken befolkningsmæssigt eller skattemæssigt havde tilspidset sig i den Grad, som Tilfældet er nu.

Man var dengang nede paa smaa Skattesatser, og Skatteevneprincippet var i det hele taget langtfra saa rationelt udformet, som det nu er. I København f. Eks. var Forholdet dengang det, at man havde en Maksimumssats for Beskatningen af  $2\frac{1}{2}$  pCt., og vi havde ogsaa en Skatteprocent paa  $2\frac{1}{2}$  pCt. Naar nu en Skatteyder til København som Erhvervskommune skulde betale  $\frac{2}{3}$  af  $2\frac{1}{2}$  pCt., det vil sige  $1\frac{2}{3}$  pCt., er det klart, at der var ikke meget at tjene ved at flytte ud i Omegnskommunerne. Selv om Skatten var endnu lavere, var det Beløb, den Procentsats, som